

LOKANTA MACERAMIZ VE KALİTELİ VAKİT GEÇİRMEK

Mustafa Çiftci

■ Ben memur çocuğuydum, üstelik annem de çalışıyordu. Yozgat'ta büyüdüm. Ve liseyi bitirene kadar bir yere kıpırdamadık. Liseden sonra fakülte için Ankara'ya geldim. Daha evvel değişik fırsatlarla bu hâlimi anlatmışımdır, okurlar bilir. Lise hayatım bitinceye kadar biz ailecek Yozgat'ta bir kere lokantaya gittik. Evet sadece bir kere! Hâlbuki karı koca maaşlı bir aileydik. İmkânımız vardı, neden sadece bir kere gittik? Çünkü öyle bir kültür yok idi. Hani şimdi hanım kızlar eşlerine bizi dışarı çıkar diyorlar ya biz öyle “dışarıda yemek” nedir bilmezdik ki! Hatta sadece bir kere lokantaya gidişimiz de gönüllü değil, mecburiyetten olmuştu. Ben ortaokuldayken gocuğum çalınmıştı. Yozgat'ta kışı geçiriyorsanız gocuğunuzun çalınması evinizin yıkılması gibidir. O sebepten bana yeni gocuk alınacaktı. Babam merhum hiçbir zaman kıyafet seçiminde iyi olmamıştır. O sebepten annemle bakmamız lazımdı. Ve çalışan bir kadın olsa bile annemin esnafı tek tek dolaşp alışveriş yapması uygun olmazdı. Hasılı ailece baktık ve bana bir gocuk alındı. Öğle yemeği arası bitmek üzereydi. Karnımız doyurmak için eve gidecek vakit yoktu, bir lokantaya girdik. Aile salonu olmayan bir esnaf lokantasıydı. Annem garibim nasıl da ürkmüştü kuş gibi! Ben bilirim annemin iştahla yiyip yemediğini veya yutkunduğunu. Annem boğazına lokmalar dizilerek yedi ve hemen kalktı. Tek lokanta maceramız bu oldu.

Arada bir Ankara'ya giderdik. Yozgatlılar Ankara'ya hasta olmadan kolay kolay gitmezlerdi. Maddi durumu iyi olanlar Ankara'ya Anafartalar Çarşısı'na, Ulus'a alışverişe giderdi. Bizim neredeyse bütün gitmelerimiz hastalık sebebiyle olmuştur. O gidişlerimizde de bir lokantaya girip yemek yediğimiz neredeyse hiç olmadı. Annem köfte, haşlanmış yumurta, poğaça falan hazırlardı. Bir parkta ya da hastane bahçesinde yerdik, yine lokantaya gitmezdik. Paramızı esirgediğimizden değil annemi lokantaların temiz olabileceğine

inandıramıyorduk. Çünkü ona göre bir insan dara düşmedikçe, yolda kalmadıkça lokantada yemezdi. Yani yemekte çaresizliğin adresi lokantaydı.

Ben bunları neden anlatıyorum? İnternette bellediğim bir şey var: “Aile ile kaliteli vakit geçirmek” diyorlar. “Kaliteli vakit nasıl oluyormuş?” deyince hemen akla dışarıda bir şeyler yemek veya içmek geliyor. Bunu kınamıyorum. Devir değişti. Artık çoluk çocukla yapılacak işler listesinde pek farklı şeyler yok. Daha doğrusu çocukların ailelerinden başka yerde vakit geçirecek durumları yok. Çocuklar anne babalarıyla vakit geçirmek zorundalar. Sabah çıkıp akşam ezanına kadar oynayacakları sokak yok. Eve kapanınca da ekrana hapsoluyorlar. Mecburen aileler kaliteli vakit geçirme alternatifleri arıyorlar. Kadınlar için de durum çok benzer. Eğer çalışmıyor da ev hanımı iseler konu komşu hep dağılmış vaziyette. Özel günlerde toplanıp kısır börek yemek de her kadının ilgisini çekmiyor. O zaman geriye kalıyor evin erkeği ile vakit geçirmek.

Hani hanımlar kocalarının dışarı çıkmasına pek izin vermiyorlar da evde, yanında dursun istiyorlar ya bu sadece kadınların kaprisi değil, onları da anlıyorum. Kocaları olmadan geçen vakitte yaptıkları işlerden sıkılmış oluyorlar. Kocasını arkadaş canlısı bir adamsa sürekli hanım evde kalıyor. Bakın evde kalabilmek bir marifettir, her kadın beceremez. Evde vakit geçirmenin bir sırrı olduğunu internet fenomenleri de anlamış olacak ki evde yapılacak aktivite videosu çekiyorlar.

Bir lokanta meselesinden nerelere geldik. Demem o ki artık lokantada yemek bir ihtiyaç gibidir. Bir tercih olmaktan çıkmıştır. Evde sıkılan çoluk çocuk ve hanım için dışarı çıkmanın kendisi başlı başına bir iş hâline gelmiştir. Bunu bazı erkekler anlamak istemiyorlar. Dışarı çıkmayı bir angarya olarak görüyorlar. Öyle yapmasınlar. Her devrin vakit geçirme alışkanlığı farklı oluyor. Artık durum böyledir.

Hanımı ve çocuğu dışarı çıkarmak şimdilerde pahalı bir tercihtir, kabul ediyorum. En azından yemek evde yeniyorsa tatlıyı dışarıda yemek gerekiyor veya tatlı işine hiç bulaşmadan birer kahve içmek. Ama bu da geçer. Bizim memleketimiz enflasyona aşıldır. Ne günler geldi geçti. Bu da geçecektir.

Erkekler kaliteli vakit geçirme konusunda mızımızlanmayı bıraksınlar da çoluk çocuğun günlerini neşeli geçirmesi için gayret etsinler. Çünkü o çocukları ileride sayısız angarya bekliyor. Modern çağda yaşamak angarya yönetmek demektir. Angarya yönetimini iyi yapan biraz soluk alıyor yoksa angaryalar listesinin altında kalıyor insan. Öyle olmasın, arada bir ailemiz için de bir boşluk bırakalım.

Unutmadan söyleyeyim, benim lokantayı sevmeyen annemi ikna edip ona iskender ısmarlamıştım. Duygulanmıştı. “Benim oğlum büyümüş de bana kebab ısmarlıyor!” demişti. Yani annemle baş başa bir kere lokanta maceramız var bizim.